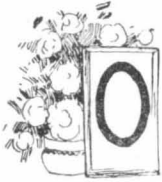

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ OSCAR GRAEVE

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ...

Ο κ. Τ. Μπάτερφιλντ στεκόταν μπροστά στο παράθυρο του γραφείου του και κύτταζε πέρα στο λιμάνι της Νέας Υόρκης. Διέκρινε το υπερωκεάνειο «Ιλ ντε Φράνς» με το οποίο έφευγαν για την Ευρώπη, η γυναίκα του κι' η κόρη του. Τις είχε συνοδέψει ως τη στιγμή της επιβιβάσεώς τους και κατόπιν ξαναγύρισε στο γραφείο του, αρκετά γρήγορα ώστε να παρακολουθήσει την έξοδο του υπερωκεανείου από το λιμάνι.

—Στο καλό, πεταλούδες μου! ψιθύρισε ό κ. Μπάτερφιλντ. Πηγαίνετε να διασκεδάσετε, να γελάσετε και να ξεδιψάσετε... Γιατί θρίσσομαι εγώ εδώ; Γιατί άλλο, παρά για να εροδάζομαι για σας!

Ο κ. Μπάτερφιλντ πήγε και κάθισε μπροστά στο τελάριο γραφείου του. Από εκεί που καθόταν τώρα, από τα τρία παράθυρα που ύπάρχον στο δωμάτιο, δεν βίαζε παρά λίγο ούρανο. Αν ήθελε να ιδεί την πόλη κάτω, έπρεπε να σκύψει από το παράθυρο και τότε δεν θα έβλεπε παρά στέγες, ταράτσες και πυργίσκους και κάτω στο θάθος τους δρόμους που έμοιαζαν με λευκές γραμμές.

Το διαμέρισμά, στο οποίο κατοικούσε ό κ. Μπάτερφιλντ θρισκόταν στον 56ο όροφο του Νέου Μεγαρότε της Διεθνούς Οικονομίας. Από εκεί μέσα διευθύνει τις κολλοσιαίες επιχειρήσεις του. Καμιά φορά καθόταν και συλλογιόταν από που είχε αρχίσει κι' άπορούσε ό ίδιος για την καταπληκτική σταδιοδρομία του. Πριν από είκοσιπέντε χρόνια, ό κ. Μπάτερφιλντ δεν ήταν παρά ένας νεαρός, ασήμαντος υπάλληλος και τώρα...

Εκείνη τη στιγμή, η πόρτα του γραφείου άνοιξε. Η ιδιαίτερα γραμματείας του, ή μίς Πράντι, μπήκε στο δωμάτιο και, άκουμπώντας ένα επισκεπτήριο μπροστά στον προϊστάμενό της, είπε:

—Κύριε, κάποια δεσποινίς επιμένει να σας ιδεί. Λέει πως γνωρίζετε την μητέρα της και πως θά την δεχθήτε...

Ο κ. Μπάτερφιλντ πήρε τό επισκεπτήριο και διάβασε: «Ευγενία Πρέστον». Για μία στιγμή στάθηκε συλλογιμένος και κατόπιν είπε:

—Πέστε της δεσποινίδος να έλθη!

Η μίς Ευγενία Πρέστον, ή όποια έρχόταν με την πεποίθησι πως θά την δεχθούν, φάνηκε λίγο διατακτική και σασισημένη μόλις μπήκε μέσα στο πλούςιο κι' άσπρη γραφείο του κ. Μπάτερφιλντ. Ήταν μιά χαριτωμένη νέα, με μεγάλα φωτεινά μάτια και φορούσε με χάρι τό όπλο φορεματάκι της με τά κάπως ξεθορισμένα γράμματα. Ο κ. Μπάτερφιλντ της έριξε ένα γρήγορο ξεσταστικό βλέμμα και κατόπιν είπε με καλωσύνη,

—Έλάτε λοιπόν, δεσποινίς, καθήστε. Γιατί έχετε αυτό τό φοβισμένο ύφος;

—Ξέρετε, κύριε, είπε δειλά ή νέα, είχα ύπογενηθή στη μακροτήσιασά τη μητέρα μου να σας έπισκεφθώ. Αν έργαζομαι καμιά φορά στη Νέα Υόρκη, αλλά δεν ήξερα ότι...

—Δέν ξέρετε ότι...; ρώτησε ό κ. Μπάτερφιλντ.

Η νέα έριξε τό βλέμμα της τριγύρω και τέλος είπε:

—Νά, δέν ήξερα πως είστε τόσο σπουδαίος άνθρωπος!

Ο κ. Μπάτερφιλντ άνασήκωσε τους ώμους του και ρώτησε:

—Σέ τί μπορώ να σας φανώ γρησίμος; Πώς θρηθήκατε στη Νέα Υόρκη; Έχετε κανέναν ώρισμένο σκοπό;

—Θά σας πώ άμέσως, κύριε. Σκοπεύω μαζί με μιά φίλη μου, τη Σάλλυ Λώρελ, ν' άνοίξω ένα μαγαζί. Θά πουλούμε θισθία, έκόνες, κομψοτεχνήματα, δέν ύπάρχει κανένα τέτοιο μαγαζί στο Λόκπορτ όπου κατικούμε, και με την κίνηση που δίνει τό κολέγιο στην μικρή πόλη μας, νομίζω πως θά κάνουμε καλές δουλειές. Θ' άνοίξουμε τό μαγαζί μας τό φθινόπωρο και ήρθα εδώ για να κάνω τίς προμήθειές μου και να ζητήσω τίς συμβουλές σας... Άλλά, κύριε, δέν άκούτε

τί σας λέγω;...

—Νά, ναι, παιδί μου, άκούω! Μόνο σκεπτόμουν τη μητέρα σας. Έλαβα ένα γράμμα της προτού...

—Τό ξέρω! Και σας ευχαριστώ για τά ώραία λουλούδια που στείλατε. Ήν στέλιστα μ' αυτά. Της έβαλα μάλιστα στο χέρι της ένα θαυμάσιο κίτρινο τριαντάφυλλο...

Ο κ. Μπάτερφιλντ σηκώθηκε όπτόμα από τη θέσι του και πήγε και στάθηκε λίγη ώρα μπροστά στο παράθυρο. Κατόπιν ρώτησε με κάποιον ένδοιασμό:

—Πώς είνε ό πατέρας σας;

—Καλά! Φυσικά τού κόστισε πολύ ό θάνατος της μητέρας μου, αλλά θέλετε, ό πατέρας ζη μίσα σ' έναν κόσμο δικό του. Από τό πρωτό ως τό θράδι είνε κλειμένος μέσα στο γραφείο, θυσιμένος στη μελέτη του, εύτυχής με τά άρχαία Έλληνικά κείμενα που έχει μπροστά του. Νομίζω πως ούτε άντιλαμβάνεται τί γίνεται τριγύρω του...

—Άσφαλώς όχι! είπε ό κ. Μπάτερφιλντ.

—Ίσως θά έπρεπε να μένω διαρκώς κοντά του, αλλά φροντίζω για τό σπίτι και δέν του λείπει τίποτε. Κι' έπειτα ξέρω πως ή μητέρα ήθελε να κερδίζω τη ζωή μου... Ήταν της γνώμης πως ή γυναίκα δέν πρέπει να περιορίζεται στο σπιτικό της, πως όφείλει κι' αυτή να δράσει, να έργασθί. Στο Λόκπορτ μάλιστα, οι φίλοι μας εύρισκαν πως ή μητέρα είχε ριζοσπαστικές ιδέες και δέν συμφωνούσαν μαζί της. Άλλά εγώ νομίζω πως ή μητέρα είχε δίκιο. Σεις τί λέτε;

—Η μητέρα σας είχε πάντοτε δίκιο! Ίσως όμως ν' αλλάξετε γνώμη όταν θρηθή ό κατάλληλος νεός...

—Γιά την ώρα, δέν ύπάρχει κανείς! είπε ή νέα κοκκινίζοντας έλαφρά. Δηλαδή για να μη τό ψέμματα, ύπάρχει ό Μπόμπ.

Άλλά αυτός με πεισιμαίνει...

—Δέν έχει τίς δικές σας θεωρίες;

—Α! όχι, σ' αυτό τό ζήτημα συμφωνούμε. Κι' αυτός νομίζει πως ή γυναίκα πρέπει να έγη την άνεξαρτήσια της και την άτομικήτητά της. Έχει όμως θεωρίες δικές του για την ήθική, για την ανειθήση, για την άριστοκρατία του πνεύματος...και ή θεωρίες του με κουράζουν...

—Και σού, ποιās γνώμης είσαι, Ευγενία; Μοΰ επιτρέπεται, πιστεύω, να σέ λέω Εύγενία;

—Βεβαίως! Έγώ νομίζω πως κανείς δέν είνε τέλειος κι' ότι ως άνθρωποι θά σφάλουμε καμιά φορά. Πρέπει να προσπαθήσουμε να κάνουμε τό καλό, και να είμαστε καλοί, κι' άν σφάλει κανείς καμιά φορά, να συγχωρούμε κι' άν σφάλει πάλι, πάλι να συγχωρούμε... Πιστεύω στη μακροθυμία και στην συμπάθεια...

—Και στην άγάπη; ρώτησε σιγά ό κ. Μπάτερφιλντ.

—Φυσικά και στην άγάπη! άπάντησε ή νέα και κατόπιν σάπασε.

—Σας ζητώ συγνώμη, γιατί σας άπιστόλησα τόσην ώρα, εφέ ή νέα σέ λίγο. Πρέπει να φύγω. Αυπούμαι που δέν μπορώ να ιδώ την μητέρα μου και να της πώ πόσο σας συμπάθησα!

Ο κ. Μπάτερφιλντ πήρε τό χέρι της και τό έσπριξε τρυφερά μέσα στα δικά του. Κατόπιν είπε:

—Δέν φαντάζομαι να φύγετε άμέσως για τό Λόκπορτ;

—Επιστρέφω, άβριο. Έχω αρκετές ήμέρες εδω.

—Άκουσε, παιδί μου, ή γυναίκα μου κι' ή κόρη μου έφυγαν για την Ευρώπη. Άλλοιώς θά σού έλεγαν να έρθης να δειπήσης μαζί μας άπόψε...

—Ω! έχετε κόρη; Δέν μοΰ τό είνε ποτέ ή μητέρα μου. Πόσο χρόνον είνε; Έγώ είμαι δεκαεννέα!

—Έκείνη είνε είκοσι τριώνι! Θέλεις λοιπόν, Ευγενία, να δειπήσουμε μαζί, οι δύο μας; Είμαι αρκετά μεγάλος, ώστε να είμαι πατέρας σου... Ποΰ μένεις;

—Ω! μιά αυτό θά με εύχαριστούσε πολύ! Μένο σ' ένα μικρό ξενοδοχείο, οικογενειακό και σσαρό, τό «Μομπραϊ»!

—Λαμπρά! Θά έρθω λοιπόν να σέ πάρω από κεί.

Η Ευγενία Πρέστον τόν εύχα-

Η νέα περιμένε στο κάθ του ξενοδοχείου...

ρίσθησε κι' έφυγε. Καί για πολλή ώρα, ό κ. Μπάτερφλνδ έμεινε συλλογισμένος, άκίνητος, μπροστά στο γραφείο του, με τό θλέμμα καρφωμένο στο κενόν...

'Η Εύγενία Πρέστον ντυμένη ή' ένα μαύρο ντυαντελένιο φόρεμα, πολύ σοβαρό για τή νεαρή ηλικία της, και τό όποιο τή έκανε νά φαίνεται ακόμα πιο παιδί, καθόταν στό χώλ του ξενοδοχείου και περίμενε τόν κ. Μπάτερφλνδ.

Σέ λίγο, ό φίλος τής μητέρας τής έφθασε με τό αυτοκίνητό του κι' ή νέα κάθισε με απόλαυσι κοντά του, άπάνω στά μαλακά μαξιλάρια του άμαξιού.

—Σκέφθηκα νά πάμε νά φάμε κοντά στό ποτάμι, στό Κλάριμοντ. Έκει πού συνήθιζα νά πηγαίνω με τήν μακαρίτισσα τήν μητέρα σου...

—Ναί, μου τό έλεγε ή μητέρα! Τι ώραίό πού θά είνε νά ζή κανείς στή Νέα Ύόρκη και νάνα πλούσιος! 'Αλλά έγώ προτιμώ νά ζώ στό Λόκπορτ, όπου όλοι με ξέρουν!... 'Η μητέρα όμοια άγαπούσε τή Νέα Ύόρκη! Τής άρεσε ότι ήταν ώραίο. έκλεκτό. Καί στό σπίτι είχε λίγες εικόνες άλλα καλές, μερικά κομμοτεχνήματα, άλλα άξίας. Άγαπούσε τά λουλουδία, τή μουσική...

'Ενώ έθρωναν στό έστιατόριο, ό κ. Μπάτερφλνδ κι' ή Εύγενία μιλούσαν εύθυμα σάν δύο παλαιό φίλοι.

—Όταν γνώρισα τή μητέρα σου, Εύγενία, ήμουν ένας μικρός υπάλληλος στήν Τράπεζα, αλλά τό όνειρο τής ζωής μου ήταν νά μορφωθώ, νά γίνω πλούσιος και τά κατάφερα. Τυχαίως γνωρίστηκα με τήν μητέρα σου, άπάνω σ' ένα λεωφορείο, σκόνταψε, πήνε νά πέση και τήν συγκόλησα. Από τότε γινήκαμε φίλοι. Πάνε εικοσι χρόνια τώρα. Ήταν μία μέρα του καλοκαιριού σάν τή σημερινή.

—Όστε και σεις είσατε παντρεμένος τότε και ή μητέρα, έ; Τους καύμένους! φώναζε αϊθόρμητα ή νέα κι' έμεινε λίγη ώρα συλλογισμένη.

Κατόπιν είπε:

—'Η μητέρα, ξέρετε, είχε ένα μικρό σιδερένιο κουτί, τό όποιο φούλαγε με άγάπη και ποτέ δέν μ' άφησε νά ιδώ τό περιεχόμενό του. Προτού πεθάνει όμως μου τό έμπιστεύθηκε, μου είπε αν ήθελα νά ιδώ τό περιεχόμενό του ή νά τό καταστρέψω! Προτίμησα τό δεύτερο... Είχε μέσα μερικά γράμματα δικά σας, τά όποία δέν θέλησα νά διαβάσω, μερικά ξεραμένα λουλουδία και μερικά προγράμματα θεάτρου. Τά έκαψα όλα! Κράτησα μονάχα τό μικρό αυτό μαργαριταρένιο περιδέραιο, τό όποιο φορώ πάντοτε για άνάμνησι...

Πώς τό θυμόταν αυτό τό περιδέραιο, ό κ. Μπάτερφλνδ! Ήταν τό μοναδικό δώρο πού είχε δεχθί ή νεαρή γυναίκα άπ' αϊτόν. Συγκινημένος, ρώτησε τή νέα:

—Εύγενία, αν τυχόν σ'ο χειράζονται χρομάτια για τήν εργασία πού θέλεις ν' άρχισή, είμαι στή διάθεσί σου...

—Ω! σ'ας ευχαριστώ, άπάντησε ή νέα, αλλά τά λίγα χρήματα πού μου άφησε ή μητέρα μου, μου άρκούν! Όθελω. Θέλετε, νά έργασθώ με τίς δικές μου δυνάμεις κι' αν πάλι δέν πάω... καλά η δουλειές, φυσικά ό πάτερσ μου θά με βοηθήσει...

—Έχεις δίκη, παιδί μου! είπε ό κ. Μπάτερφλνδ σκερτικώς. Κατόπιν πρόσθεσε:

—Νομίζω πώς είνε ώρα νά πηγαίνουμε.

Όταν τό αυτοκίνητο στάθηκε μπροστά στό ξενοδοχείο «Μομπράσι», ό κ. Μπάτερφλνδ πήρε τό χέρι τής νέας, αλλά έκείνη τόν τράθηξε και αϊθόρμητα, με παιδική άφέλεια, τόν άγκάλιασε και τόν φίλησε:

—Είμαι τόσο ευτυχής πού σ'ας γνώρισα! είπε, και πάντοτε θά θυμούμαι τήν ευτυχισμένη αυτή θραδεία πού πέρασα μαζί σας. Νομίζω πώς σ'ας άγαπώ, όσο σ'ας άγάπησε κι' ή μητέρα μου!

—Εύγενία, θέλω νά μη ξεγάσής ποτέ, πώς όσοδήποτε άνάγκη έχεις, θά είμαι πάντοτε πρόθυμος νά σ'ε βοηθήσω!

Κι' ενώ ό κ. Μπάτερφλνδ έπέστρεφε στό σπίτι του, σκεφτόταν με κάποια πικρία πώς δέν είχε τό δικαίωμα νά φροντίσει παρά μονάχα για τήν μία κόρη του, έκείνη πού αναγνώριζε ή κοινοβία...

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΤΟ ΣΥΝΑΧΙ

Θέλω ένα πρόχειρο, όσο και θαυματουργό φάρμακο για τό ένοχλητικό συναχι, τό όποιο και τώρα τό θέρος άκόμα μ'ας ένοχλεί, όχι λίγο; 'Ιδού:

Στύψτε πολύ λεμόνι στή χούφτα σας και ρουφήξτε τό με τή μύτη σταθείά, πολύ σταθείά... Τέσσερες φορές συνέχεια... Σ'ας έτσουξε πολύ; Δέν πειράζει, μη φοβάστε... Σέ μία ώρα έπα ναλάθετε τό ρούφηγμα άλλες τέσσερες φορές... Κι' ύστερα... δέν έχει ύστερα. Θά σ'ας περπάη πιά και τό συναχι, κι' ό πο'νοκέφαλος, και τά δάκρυα τών ματιών σας, κι' ή δύσπνοια, και όλα!...

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

ΜΑ...

"Αχ, τέλος θρήκα μία στιγμή για νά τής όμιλήσω και—"Αχ! τής λέω, σ' άγαπώ!... κι' έκείνη λυπημένη και με παράπονο πού, άχ! δέν θά τό λησμονήσω, —Και γ'ώ, μου λείει, σ' άγαπώ, μά...είμαι παντρεμένη!...

ΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΜΑΤΙΑ

Θέλουν νά πούν στή θάλασσα πώς είνε κάτι μάτια, έπου και τά θεώρτα καρθία τά ρουφούει, μά είνε και κάτι στεριανα πού κάνουν κομμάτια όσες καρδιές με μία ματιά παραπτική θωρούνει!

ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΣΤΟ ΞΕΠΟΥΛΗΜΑ

—Μία...δύο...παίρει τέλος... —'Ενα φίλημα...—Τήν παίρνω. τήν καρδιά τήν πουλώ!... —Τρέ...πουλήθηκε, παιδιά!... —Τήν πουλείς...και τί γουσεύεις —Αχ, με ένα φίλημα τής δι' αϊτήν, παρακαλώ; μου έπήρε τήν καρδιά!...

ΚΑΡΔΙΑ-ΧΙΟΝΙ

Μου είπε: —Πέραν ύστερα. Κ' είπα: —Εκρόφη μη ή χιόνια θά είμαι στό μπαλκόνι. γαλάση τή θωριά τής —'Επέρασα και τί νά δω; και στό μπαλκόνι μ' άφησε Μία σφαίρα από χιόνι!... νά θά βλέτω τήν καρδιά τής!...

ΤΟ ΦΙΛΙ

—Γιατί μου γύρεψες φίλι; —'Εσύ γιατί ποτίζεις τή γλάστρα σου, άγάπη μου; —Γιατί; Δέν τό γνωρίζεις, για νά ιδώ τό φούλι μου γλυκά νά λουλουδίση... —'Αφού λοιπόν, τό φούλι σου, θέλει νερό ν' άθήση, πώς θέλεις ή άγάπη μου, ν' άθήη χωρίς φίλι!

Είπε τό φίλημα δροσιά, στόν έρωτα, τρελλή!...

Η ΑΠΙΣΤΗ

Θέλησα σ' άστεία κάποια ν' άγαπήσω. Έτσι δά για χάρι...νά περνά ή ώρα, μά κι' έκείνη πάλι δέν έπήγε πίσω και για τούτο θρήκα τόν μελέλι μου τώρα... Μ' έθλεπε με δάκρυα και με στεναγμούς και χαμογελούσε κι' ό καιρός μ' άγάπης ψεύτικους καύμους τί καλά περνούσε!

Αϊωνίως όμως δέν βασούν τ' άστεία κι' από χτές έκείνη πλέον τά θαρέθη... κι' άρχισε τήν πρώτη άδιαφορία και μακριά μου πάλιν ή καρδιά της θρέθηκε... "Αχ! και τώρα βλέπω πώς τήν άγαπώ μ' όλη τήν καρδιά μου... Κι' όλο τό κεφάλι μου με θυμό γυτώ για τά χωράτα μου!...

ΓΙΑ ΛΕΣΙΜΟ

Τρελλό με λές, άγάπη μου. Τρέλλες σ' άλήθεια κάνω άφοδ μου πήρες τά μυαλά με τά καμώματά σου, κι' άμα σε βλέπω πιο τρελλά κι' άπ' τόν τρελλά τό χάνω... Για νά με σώσης, δέσε με, σφιχτά, στήν άγκαλιά σου!...

ΘΕΟΤΡΕΛΟΙ

Με λές τρελλό, μά πιο τρελλή, έσύ θαρρώ πώς είσαι! αν σ' άγαπώ, κι' άγαπάς, πού θρσκεις τό γελού; "Αν φύγω, τρέχεις με ζητάς, μένω...παραιοπείσαι, γι' αυτό θαρρώ κι' ού δού πώς είμαστε για τό φρενοκμείο!

ΚΑΡΔΙΑ - ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

Μοσπες πώς έχεις τήν καρδιά καθρέφτη λαμπερό, κι' έγώ ό φτωγός σπαρτάοισα σάν ψάρι στό καμάκι. Για δές καρδιά! νά γίνεσαι καθρέφτης στό σφερό!... Δέν θθήη τάχα πίσω τής, κι' έκείνη, τό φαρμάκι:

ΓΡΑΦΕ ΜΟΥ

Στέλνε μου γράμματα, άγάπη μου καλή, τό γράμμα σου, τόν πόνο μου έλαφρώνει, γιατί μπορεί νά τό φιλώ πολύ-πολύ χωρίς σάν τήν κυρά του νά θυμώνη!